

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
อาถรรพ์
นัทรานคร

1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลี้ลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหารัธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แหว่ง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่านี่คือวรรณกรรมไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไอ้จาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านผู้อ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่า ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้เรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แผ่ร่นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

รพินทร์ ไพรวัลย์ สะบัดหน้าแรงๆ แล้วยกมือขึ้นขยี้ตาเพื่อให้แน่ใจจนที่สุดว่าเขาไม่ได้ฝันไป หรือเป็นภาพที่เกิดขึ้นจากมายาลวงตา บุญคำนั้น ยืนไม่หายใจจ้องด้วยดวงตาที่เบิกถลนแทบจะปะทุออกมานอกเบ้า ดารินขยับริมฝีปากขมุกขมูยแต่ก็ไม่มีสำเนียงใด ๆ หลุดพ้นจากลำคอออกมาได้ เอื้อมมือไปจับแขนพรานใหญ่ไว้ บีบแรงอย่างลึมตัว

เป็นเวลานานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ที่คนทั้งสามพากันยืนนิ่งเหมือนถูกสาปเช่นนี้ ต่อมาสำนึกก็กลับคืนมาสู่จอมพราน เมื่อรู้สึกคล้ายๆ กับว่าจะได้ยินเสียงดารินกระซิบเรียกนามเขาขึ้นด้วยเสียงอันแหบพร่า

“รพินทร์...”

ต่างฝ่ายต่างค่อยๆ หันมาสบตากันและกันอยู่ไปมาแล้ว จับจ้องไปยังภาพใจกลางห้องปราสาทอันปรักพั้งนั้นอีกครั้ง

ประสาททุกส่วนคล้ายจะถูกยึดขึงไปหมดแทบจะกระดิกกระเดี้ยตัวไม่ได้

ต่อมาพรานใหญ่ก็ไหวตัว และนั่นดูเหมือนจะเป็นการช่วยปลุกให้ร่างกายของผู้ร่วมสถานการณ์อีกสองคนทำงานขึ้นได้ เขาจรดฝีเท้าอย่างแผ่วเบา รู้สติในการย่างเดินเข้าไปทุกฝีก้าว ตรงเข้าไปยังแท่นหินอ่อนอันเป็นที่ตั้งของกรอบใส่ประดุกฟองน้ำนั้น ดารินและบุญคำเคลื่อนขนบซ้ายขวาเข้ามาพร้อมกัน รวากับว่าทั้งสามร่างกายมีกลไกเชื่อมโยง

จิตใจนั่นเอง ต่างก็เข้ามายุ่นอยู่ริมแท่นหิน

ภาพที่เห็นเด่นชัดห่างไม่เกินเอื้อมเบื้องหน้า ณ บัดนี้เป็นภาพพิสดารที่ตรงกับคำบอกเล่าในลักษณะเพื่อพูดของจอมพเนจรเงงซาไม่มีผิด แม้แต่เสี้ยวส่วนเดียว!

สายตาที่จ้องไม่กะพริบทั้งสามคู่ ทะลุกรอบบางใสเป็นใยแก้วนั้นลงไปเห็นเรือนร่างที่นอนนิ่งอยู่บนแท่นนั้นอย่างถนัดชัดเจนที่สุด จากลำแสงของสายัณห์กาลที่สาดลอดเพดานเบื้องบนซึ่งหักพัง เป็นช่องทะลุโหว่อยู่ทั่วไป

สตรีสาวนางนั้น งามจากเส้นผมจรดปลายเท้า เยี่ยงนางงามในสามโลกของวรรณคดี หรือมิฉะนั้น ก็เป็นนางในจินตนาการของจิตรกร เหนือไปกว่าจินตนาการอันเพริศแพร้วนั้น ก็คือองค์ापพที่ประกอบขึ้นด้วยเนื้อหนังมังสาแท้จริง หาได้เกิดจากคำกวี วัตถุอันสลักเสลา หรือว่าปลายพู่กันไม่ จีวรกายของนางเปล่งปลั่งผุดผ่องดูนุ่มเนียนราวกับกลีบกุหลาบ เมื่อแรกแย้มรับแสงอรุณ และหยาดน้ำค้างเมื่อต้นปัจจุสมัย ประหนึ่งว่าตลอดทั้งเรือนกาย จะเป็นที่ถูกดซับเอาความชุ่มชื้น อ่อนหวานของละอองเรณูแห่งบุปผชาตินานาพันธุ์เข้ามารวมไว้ หล่อหลอมกลั่นกรองขึ้นมาเป็นสรีระฉะนั้น

ความงามอันสูงส่งสะกดให้โลกที่พบเห็นตะลึงลานั้น อยู่ในอาภรณ์เครื่องประดับของนางกษัตริย์ เพียบพร้อมไปด้วย ปวงถนิมพิมพาภรณ์จากเส้นเกศา ลงไปจนกระทั่งปลายบาท มงกุฎที่ประดับด้วยแก้วแก้ว สัງวาล ทับทรวง ทองกร ชำมรงค์ พลอกแขน แพรวพราววาววับไปหมด ทุกชิ้นทำด้วยทองคำและ เนาวรัตน์เพชรนิลจินดาอันล้ำค่า ภูษาทรงยาวกรอมข้อบาท เป็นเยียรบับด้วยใยทองสลัpsi ร่างของนางนอนทอดหงาย เหยียดยาว แขนทั้งสองวางราบแนบสนิทอยู่ชิดกายในท่านิทรานันสงบ ภายใต้ครอบแก้วอันเป็นโลกน้อยๆของนางนี้ มลึงเมื่อน

สไตส์เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ผิดกับสภาพอันเก่าแก่ปรักหักพังที่
แวดล้อมอยู่เบื้องนอก ประหนึ่งว่าจะรักษาความเป็นอมตะไว้
ชั่วนิรันดร์

ตะลึงกับภาพที่โผล่เข้ามาเห็นในครั้งแรกกันก่อนแล้ว
เช่นไรก็ตาม บัดนี้ทั้งสามชีวิตก็มาพริ้งเพริดกับสิ่งที่เห็นโดย
ใกล้ชิดนี้อีกครั้งหนึ่ง ความมหัศจรรย์ใจทำให้ลืมตน หมดสิ้น
ความเป็นตัวของตัวเองลงอีกครั้ง เหมือนตกอยู่ในห้วงฝันซึ่งจะ
เชื่อเสียมิได้

“พันธุมวดี นางพญาแห่งนิทรานคร”

ในความเงียบขนาดเขมตกได้ยिनนั้น เสียง ม.ร.ว.หญิง
ดาริน วราฤทธิ์ ผ่านลำคอออกมาอย่างไม่รู้สีกตัว

ครั้นแล้วทันทีนั่นเอง เหนือกว่าความงามอันละเมียดละไม
ทั้งมวลของร่างที่ทอดนอนสงบนิ่งอยู่ สิ่งหนึ่งก็ปรากฏให้เห็น
ค่านขึ้น เป็นสิ่งที่มองเห็นอย่างสะดุดตาว่างายที่สุด

บุญคำกระตุกแขนรพินทร์โดยแรง ตาเหลือกลาน เอามือ
ชี้ให้ดูส่วนปากก็อ้าพะงาบเหมือนจะบอกความ ทว่าไม่มีเสียงใด
จะผ่านลำคอออกมาได้ และพรานใหญ่ก็แลลงไปเห็นพร้อมกับ

แก่นั่นเอง โดยไม่จำเป็นจะต้องบอก สิ่งนั้นมันแทบจะทำให้
เลือดในกายทุกหยดจับกันเป็นก้อนแข็ง

เบื้องอุระประเทศอันเปลือยเปล่า ประดับไว้แต่เพียง
สังวาลเพชรและสายไข่มุก กึ่งกลางระหว่างประทุมถันอันเต่งตึง
ชูชันงามสะพรั่งเกลี้ยงเกลาประดุจสลักเสลาด้วยงาช้างและ
มีปลายยอดเป็นสีชมพูเรื่อทั้งคู่ นั้น มีไม้กลมท่อนหนึ่งใหญ่ขนาด
ท่อนแขนยาวประมาณศอกเศษ เสียบสลักปักตรึงอยู่ ส่วนปลาย
อีกด้านที่โผล่พ้นอยู่เหนือทรวงมีรอยหักเป็นเสี้ยวเหมือนกับว่า
มีกำลังของอะไรชนิดหนึ่งหักไม้ท่อนที่น่าจะยาวกว่านั้นให้เหลือ
ส่วนปลายไว้เพียงเท่านั้น โลหิตอันแห่งกรังจากรอยบาดแผล
ที่ถูกไม้เสียบปรากฏเป็นคราบไหลอาบไปทั่วทรวง!!

ระหว่างที่พรานใหญ่จ้องตาโต เสียงดารีกร้อง “เอ๊ะ!”
ลั่นออกมาอย่างตกใจขีดสุด มันหมายถึงว่า หล่อนเองก็เพิ่งจะ
มาสังเกตเห็นในความผิดปกติกลนั้นเข้าในเวลาไล่ๆกัน

“นะ...นะ...นาย มะ-มะ ไม้อันนั้น...”

บุญคำอุทานเสียงสั้นระร้อออกได้เพียงแค่นั้น ก็หมดเสียงที่จะกล่าวต่อไปได้ หน้าซีดจนเขียว อาการของแกเหมือนจะช็อกลงในบัดนั้น

“รพินทร์... ไม้อันนั้น... มัน-มันมาปักอยู่บนทรงของนางพญาในโลงแก้วนี้ได้อย่างไร...”

ดารินกระชิบออกมาเบาที่สุด

จอมพรานแยกเขี้ยว หรีดตาลง แล้วสั้นศีรษะอย่างมีนง เขาเองก็ตกอยู่ในอาการสุดพิศวงสยงใจไม่ผิดอะไรกับดาริน และบุญคำในขณะนี้

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน”

“ดูให้แน่ซิ มันเป็นดอกไม้ของคุณอันนั้นหรือเปล่า... ที่... ที่คุณเสียบปักอกคางควาไปเมื่อคืนวานขึ้น...”

หญิงสาวพูดอย่างยากเย็น แทบจะสะกดกลั่นความรู้สึกอันพิลึกพิอ่วนหวาดเสียวอยู่ต่อไปไม่ได้

รพินทร์กัตรีมฝีปากแน่น ค่อยๆ ก้มลงไปดูจนชิดครอบแก้ว ผลึกนั้น เสียงบุญคำก็สาลักมาว่า

“บุญคำกล้ำสาบาน ให้ตายดั่งเตี๋ยนนี้เถอะ นั้นมันปลาย
หอกไม้ทาเลียดประจำเดือน ที่พรานใหญ่เสียบอกคางควาไป
เตี๋ยนนี้มันมาปักอยู่บนอกของผู้หญิงคนนี้ โอ้ย! นะโมตัสสะ...”

ประโยคหลังแกสวดมนต์เร็วปรือฟังไม่ได้ศัพท์ สั่นเทิ้ม
ไปหมดทั้งกาย ดารินสติและไหวพริบดีเยี่ยม เอื้อมมือมาตบหลัง
ปลุกสติ และคว้าคอตাপรานเฒ่าไว้มัน ป้องกันไม่ให้แก
แผ่นเตลิดไปด้วยความกลัวจนสุดขีดลืมหื้มตัว รพินทร์ก็ร้องบอกมา
ด้วยเสียงหนักๆว่า

“ระวังบุญคำไว้ คุณหญิง อย่าให้แกวิ่งเปิดไปเสียก่อน
ขอให้ผมพิจารณาให้แน่ๆสักหน่อยเถอะ รู้สึกว่าเรากำลังเข้าถึง
ต้นแหล่งของความลึกลับมหัศจรรย์ทั้งหลายแล้ว”

“ใช่หรือเปล่า รพินทร์...ใช่หอกไม้ของคุณหรือเปล่า?”

“ใช่ครับ!”

“พระอรหันต์”

“เตี๋ยว! ใจเย็นๆไว้ ผมจะลองตรวจดูใต้แท่นหินนี้ก่อน”

รพินทร์ ไพรวลัย เอ่ยบอกประโยคต่อมาด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้เป็นปกติธรรมดาที่สุด เอามือค่อย ๆ คลำลูปไปตามแท่นหินอ่อนสีดำระหว่างที่อีกสองคนยังยืนตัวแข็งอยู่ที่เดิม อึดใจต่อมา เขาก็อุทานออกมาอย่างสมหวัง

“มีสลักหินเลื่อนอยู่ใต้แท่นนี้ ข้างในคงเป็นโพรง แต่มันมืดหนักเหลือเกิน ขอแรงหน่อยครับ คุณหญิง”

ดารินแผ่นหิวเข้ามาในทันทีนั้น อย่างรวดเร็วทันการณั้ ทั้งให้บุญคำยืมที่ทำอะไรไม่ถูกอยู่คนเดียว วางไรเฟิลลง ทردادตัวลงช่วยพรานใหญ่ ออกกำลังดันเลื่อนแผ่นหินซึ่งทำเป็นประตูเลื่อนปิดซ่อนกันอยู่ เสียงมันเริ่มเขยื้อนและเผยอให้เห็นเป็นปากช่องโหว่ ทั้งสองช่วยกันออกกำลังเต็มที่ ดาพรานเฒ่ามารู้สึกตัวอีกครั้ง ก็ต่อเมื่อรพินทร์ร้องตะโกนเรียกขอแรงมา จึงกระโดดเข้าไปช่วยอีกคนหนึ่ง

แล้วมันก็เลื่อนออกมาด้วยกำลังสุดฤทธิ์ของคนสามคน เผยเป็นช่องโหว่กว้างยาวประมาณ 1 คูณ 2 เมตร กึ่งกลางของแท่นหินอ่อนนั้น พร้อมกับกลิ่นอับ ๆ ของดินที่ไชยขึ้นมากระทบจุ่มก

“กริช!! มีจริง ๆ ด้วย มันอยู่นั้น!!”

ดารินอุทานเสียงแหลมลั่นออกมาอย่างลึมตัว ทันทีที่พุ่ง
สายตาเข้าไป

ใจกลางโพรงช่อง มีแท่นเล็ก ๆ อีกแท่นหนึ่ง ช่อเรนไว้
มันจะเป็นหินหรืออะไรก็สุดที่จะพิจารณาได้ในสายตาชั่วแวบที่
เห็นนี้ บนนั้นวัตถุสีดำล้นชนิดหนึ่งตั้งประดิษฐานอยู่ ลักษณะ
ของมันเหมือนสมุดใบลาน รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ใหญ่ขนาด
หนังสือพิมพ์รายวันพับสองทบ และหนาประมาณคืบเศษ มันจะ
เป็นอะไรไปไม่ได้เป็นอันขาด นอกจากมหาคัมภีร์ที่มีนามว่า
มายาวิน!!

กึ่งกลางของคัมภีร์ดำเล่มนั้น มีดสั้นที่มีใบหยักคดไปมา
หรืออีกนัยหนึ่งที่เรียกกันว่า กริช ปักเสียบตรึงอยู่ ตลอดทั้ง
เนื้อเหล็ก และด้ามของมัน เป็นสีดำสนิทราวกับทำขึ้นด้วย
นิลกาญจน์ทั้งเล่ม

สายตาแลปราดเข้าไปเห็น รพินทร์ ไพรวลย์ ก็จ้องพินิจ
ใคร่ครวญ เขายังไม่ทันจะเคลื่อนไหวต่อไปอย่างใดทั้งสิ้น บัดดล

ก็รู้สึกว่่าพื้นเบื่องหลังลั่น พร้อมกันก็ไ้ยินเสียงแหลมของดาร์ริน ร้องขึ้นก็กกก้องว่่า

“ระวัง ข้างหลัง!!”

มันเข้าไปเสียแล้ว สำหรับเสี่ยววินาที่อันคับขันฉุกเฉิน ซิดสุดนั้น เพราะแม้แต่จั๊กษุประสาทของเขา ก็ยังไม่ทันจะ สะท้อนภาพให้เห็นได้ชัด ขณะเมื่อเหลียวกลับมาทางเบื่องหลัง ตามเสียงร้องกรีดของดาร์รินนั้น

เงาทะมึนของร่างหนึ่ง ยืนคร่อมประชิดอยู่ทางเบื่องหลัง มือกำมีดแหลมยาวศอกเศษยกชูขึ้นสุดล้ำ เป้าหมายที่จะ กระหน่ำจ้วงลงมาในขณะนี้มันพอดีกับคอหอยของพรานใหญ่ ผู้เหลียวกลับไปพอดี...ก่อนประสาทจะทันสังงานใดๆ เขาเห็น ผาดเพียงชั่วแวบเช่นนั้น

ชั่วระยะเวลาดับจิตนี้ ก็พลันมีอะไรอย่างหนึ่ง แทรกซ้อน เข้ามาด้วยความเร็วประหนึ่งสายฟ้าแลบ มีดที่เงืองาสุดช่วงแขน และได้เวลาที่มันจะจ้วงต็มลงมายังเป้าหมายอย่างถนัดถนี้ นั่น เลื่อนวบต่ำลงมาได้เพียงช่วงต้นของการเคลื่อนไหว แล้วมันก็

ชะงักค้างอยู่ในลักษณะนั้น เพราะอึ้งมือกำยาที่ขยุ้มรวบไว้ เป็นอึ้งมือที่สามซึ่งวบซ่อนเข้ามาทางเบื้องหลัง

ไม่มีโอกาสจะพิจารณาให้เห็นชัดได้ว่า...อะไรเป็นอะไร จอมพรานพุ่งตัวจากอาการงโย่ครึ่งนั่งครึ่งยืนริมแท่นหินหลบฉากออกทางด้านซ้าย ปะทะบุญคำซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ กลิ้งระเนนกับพื้นไปด้วยกัน ส่วนดารินก็เผลออย่างลืมหูลืมตาจากที่เดิมไปอย่างเสียหลัก

มันเป็นปริบตาแห่งความสับสนอลหม่านขีดสุด ก่อนการควบคุมสติหรือตั้งหลักได้ของบุคคลทั้งสาม

ระหว่างกลิ้งตัวหมุนคว้างกระจัดกระจายไปกับพื้น ภาพเหลือบเห็นครั้งแรกเพียงเงาอันวูบวาบก็เด่นชัดขึ้น สองร่างที่ปรากฏขึ้นด้วยความลึกลับพองๆกัน กำลังฟาดฟันต่อสู้กันอยู่ริมแท่นหินกลางห้องอย่างดุร้ายและฉับไวจนนิ้วไปหมดพร้อมกับเสียงแผดคำรามอย่างดุร้ายเกรี้ยวกราด

“แกซาเย!!”

เขาหลุดปากอุทานลั่นออกมาอย่างลืมตัว

ถูกแล้ว ร่างที่กระโจนเข้ามาแทรกซ้อน และกำลังเป็นต้นเหตุพัวพันยุ่งเหยิงอยู่ในเหตุการณ์วิกฤติขณะนี้ จะเป็นใครไปไม่ได้อีกแล้ว นอกจากสังฆารร่างกายอันสูงใหญ่ตระหง่านงามของอดีตองค์กรกษัตริย์พิเศษของดาร์ริน

อีกร่างหนึ่ง คู่กรณี คือเจ้าอมฤตย์มันตรัย พ่อมดมหากาฬผู้ขับเคี่ยวล้างผลาญกลุ่มมนุษย์นักเดินป่ามาโดยตลอด ด้วยเวทมนตร์มายาการและอิทธิฤทธิ์เยี่ยงภูตผีร้าย ขณะนี้มันกำลังดิ้นรนสุดฤทธิ์เดชพละกำลังทุกชนิดเท่าที่มีอยู่ ใบหน้าเยี่ยงผีดิบนั้นไม่มีอะไรจะน่าสะพรึงกลัวเท่า ข้อมือที่กำลังติดถูกจับไว้มัน อีกมือหนึ่งไขว่คว้าพัดเหวี่ยง มีอาการเหมือนเข็มเหล็กที่จะฉีกแหวนเนื้อหนังมังสาของผู้บังอาจเข้ามาสกัดกั้นมันอยู่ในขณะนี้ ให้ขาดยุบติดมือออกมาด้วยเล็บกระดูกนิ้ว ซึ่งมีลักษณะไม่ผิดอะไรกับตีนเสือ

ท่ามกลางแสงสว่างๆที่สาดเพดานอันมีรอยโหว่ลงมา ทั้งสองร่างติดพันกันนิ้ว เซกလာเปะปะหมุนวนไปรอบๆ

อย่างรวดเร็ว ระคนไปกับเสียงแผดแหลมของเจ้าผีดิบมันตรัย...
ฟังไม่ผิดอะไรกับเสียงปีศาจในขุมนรก เป็นภาพที่คลุกคลีจับไว
ราวกับจักรผันดูแทบไม่ทัน...

บัดนี้ได้ปรากฏชัดออกไปแล้ว

นางชายนั่นเอง ที่พรวดเข้าไปปะทะไอผีดิบพันปีผู้ย่อง
เข้ามาทางด้านหลังพรานใหญ่ ก่อนหน้าที่มันจะปักมีดลงมาที่
เขาเพียงชั่วระยะเวลาแมลงเล็ก ๆ ตัวหนึ่งกระพือปีกบิน
แล้วกอดรัดพิศเหวี่ยงต่อสู้อย่างดุเดือดอยู่ในขณะนี้

รพินทร์ ไพรวลย์ คว่าแวงเสาดินตันหนึ่ง ตะกายขึ้นมา
โดยเร็ว แต่ก่อนที่จะตั้งตัวได้ถนัด ก็ปรากฏเสียงผลัะสนั่น
จากเงาของการต่อสู้นั้น เจ้าอมุษย์มันตรัยผงะหงายผล็อง
มีดหลุดกระเด็นขึ้นไปเหนือศีรษะตกเปรี๊ยะลงกับพื้น ตัวมันเอง
พลิกคว่ำคะมำหงาย กระเจิดกระเจิงเข้าไปยังผนังหินด้านหนึ่ง
ร่างของนางชายนุ่งตามติดเข้าไปเหมือนกระทิงเป็ลียวโลดเข้าใส่
เหยื่อ ทุกสิ่งทุกอย่างของความสับสนจู่โจมเหล่านี้ มันอุบัติขึ้น
ภายในระยะเวลากะทันหันเหลือเกิน สุดท้ายใครจะลำดับภาพหรือ
รู้สติเตรียมการอย่างใดได้ทัน

รพินทร์กระโจนลี้ตามติดหลังเงาชาย ผู้กำลังนั่งเฝ้า
คลุกคลีอยู่เข้าไป ดารินขณะนั้นกระซกป็นสั่นออกจากช่องใต้
แล้ว ตัวดีขึ้น แต่แล้วก็ติดหลังพราณใหญ่ซึ่งเฝ้าบังอยู่ข้างหน้า
ส่วนบุญคำเฟิงจะตะเกียกตะกายขึ้นมายืนหมั่นคว้างมองหา
เหตุการณ์ ภายในคฤหาสน์นั้นแซะเบี่ยงไปด้วยเสียงที่ต่างคน
ต่างร้องบอกความอะไรแก่กัน ซึ่งแน่ละ ฟังไม่ได้ศัพท์ไปหมด

อีกปริบทาหนึ่งของภาพที่เกิดขึ้นอย่างวูบวาบราวกับ
ภาพยนตร์ที่ตัดต่อผิดนั้น ทุกคนเห็นเงาชายผ่องกระดอนออกมา
เจ้าผีดิบมันตรัยแว้งตัวกลับ แล่นกลาหายวูบไปในระหว่างชอก
เสาหิน แล้วเงาชายก็พุ่งเป็นลูกธนูหายวับติดหลังออกไปอย่าง
ไม่ลดละ

จังหวะนี่เอง ฝ่ายมนุษย์ทั้งสามชีวิต ซึ่งรู้สึกตัวเองว่า
เชื่องช้าเหลือประมาณ จึงเคลื่อนไหวโลดเด่นขึ้นได้ มันก็พอดี
กับที่รู้สึกเหมือนกับว่า ผันหिनชอกมุ่มห้องปราสาทอันรกร้าง
หักพังนั้น ลั่นคึกจนแผ่นดินสะเทือน เสียงผ่นบางตอนหักถล่ม
ครืนโครม เสียงหिनรอบตัวทั่วๆไปเคลื่อน

“ดูนั่น นาย!”

บุญคำตะโกนสุดเสียง

รพินทร์ผู้กำลังกระโจนติดตามนางชายไปอีกทีหนึ่งผละ
ถอยหลัง พร้อมกันเขาได้ยินเสียงกรีดร้องอย่างตกใจของดาริน
จากเบื้องหลัง และเสียงแผดระเบิดก็ก้องของกระสุนปืนสั้นราว
ไปหมดทั้งแก้วหู

หันขวับกลับมา หัวใจก็แทบหยุดเต้น

ร่างของนักมานุษยวิทยาสาวเลือดราชสกุล บัดนี้กำลัง
ตกอยู่ในอ้อมรัดของอะไรชนิดหนึ่ง เหมือนนอสุรกายที่ไพล่ขึ้นมา
จากรกแตก ร่างนั้นสูงเกือบเจ็ดฟุต หนึ่งซึ่งหุ้มกระดูกแลไม่ผิด
อะไรกับหิน ส่วนศีรษะใหญ่ขนาดบีบน้ำมันก๊าดและฟันสามซี่
ที่ไพล่เขยีนออกมาแต่ละซี่ดูเหมือนจอบ ตาปิดสนิท ลึกเข้าไป
ในเบ้า...สภาพของมันคือศพตายซากซึ่งมีสภาพกลายเป็นหิน

เท่าทั้งสองของหญิงสาวหลุดลอยจากพื้น เพราะการ
อ้อมรัดจากเบื้องหลังนั้น หล่อนกำลังดิ้น และส่งเสียงร้องอยู่
สุด ๆ เสียง

จอมพรานพุ่งเข้าไป

บังแรกที่ประเคนออกไปชนิดที่นอกเหนือคำสั่งของสมอง นอกจากสัญชาตญาณจะบังคับ คือกำปั้นที่กำลังเปรี้ยว แล้วมือข้างนั้นของเขาก็ดูเหมือนจะหักเข้าไปในสภาพไม่ผิดอะไรกับต้อยหินหรือท่อนไม้ มันอุ้มดารินลากถอยหลังเข้าไปในโพรงชอกหินที่โผล่ออกมา รพินทร์ใจหายวูบ ร้องตะโกนลงล่ำลึงลักบอกบุญคำซึ่งยังตะลึงอยู่ ตัวเองแผ่นเข้าไปที่โรเฟิลซึ่งตกอยู่กระโจนเข้ามาอีกครั้ง มีกำลังอยู่เท่าไรรู้ก็ประเคนพานท้ายลงไปตามเห็นยาว กระโดดที่ช่วงศีรษะของมัน ปรากฏเสียงผลัะสนั่น

ไอ้ผีดิบเพียงแต่ชวนเซตะแคงไปเล็กน้อยเท่านั้น เหวี่ยงดารินหลุดจากอ้อมรัดลงไปกลิ้งอยู่กับพื้นทางหนึ่ง แล้วก็เคลื่อนตรงที่อู่เข้าไปใส่เขา คราวนี้จอมพรานตัวตบีนหันปากกระบอกเข้าไปใส่หน้า เห็นยาวโก ปล่อยกระสุน .458 แม็กนั่มออกไป เสียงเหมือนฟ้าผ่าในนรก พื้นหน้าสองซีกอันเป็นตำแหน่งที่ปากกระบอกปืนจู่อยู่ ปลิวกระเด็นหายไปนพริบตาหนึ่ง พร้อมกับศีรษะที่ผะเจิด เศษกระดูกและหนังแห่งๆปลิวกระเด็นว่อนออกไปทางรูแผลทางออกด้านหลังศีรษะพร้อมสะเก็ดหินจากผนังซึ่งกระสุนทะลุเลยไปกระทบ อาการของมัน...เหมือนหุ่นยนต์ที่โดนระเบิดย่ำๆ เสียจังหวะไปชั่วพริบตาเดียว แล้วปรี่ที่อู่เข้ามาอีก

ระหว่างที่เขาคำลังมองหาการของมัน ปากกระบอกไรเฟิลก็ถูกปิดเงไป มืออันใหญ่โตอีกข้างก็ยื่นพรวดเข้ามาที่ก้านคอ รพินทร์ก็ล้มลงหลบ แล้วแผ่นถอยห่างออกมาอย่างอกสั่นขวัญหายสุดที่จะตัดสินใจอย่างใดได้ถูก ตวัดพานท้ายหวดและยันกระทุ้งอีกครั้ง พลังถอยกรูดเข้าไปชิดมุม

ระหว่างนี้เอง ดารินผู้เริ่มจะได้สติขึ้นมาอีกครั้ง ก็ระเบิดกระสุนปืนสั้นในมือเข้าใส่สนั่นหวั่นไหว เสียงของหัวกระสุนเจาะผ่านร่างอันมีสภาพเป็นแต่เพียงวัตถุของมัน ได้ยินอย่างถนัดทุกนัดทะลุเลยออกทางด้านหลัง ไม่มีสัญลักษณ์ใดๆที่จะแสดงให้เห็นได้ว่าลูกปืนสามารถจะหยุดยั้งหรือสร้างความเจ็บปวด อันควรจะเกิดขึ้นกับร่างกายของสิ่งมีชีวิตเลย

มันเดินที่อ...กางแขนทั้งสองออกต้อนรับพรานใหญ่เข้าไปสู่มุมอับโดยไม่หันมาสนใจกับดาริน ผู้หมอบอยู่กับพื้น กำป็นด้วยมือทั้งสองกระหน่ำกระสุนเข้าใส่อย่างหูดับดับไหม้

บุญคำผู้ตลอดเวลาแห่งความจุกะหลุก มัวแต่ยืนตะลึงเซ่อทำอะไรไม่ได้เลย บัดนี้ได้สติขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อเห็นภาวะอัปจน

คับขันชีวิตสุดของเจ้านาย แก่ใจนเข้าไปที่แท่นหินตรงที่คุกเข่าอยู่ ครั้งแรก สิ่งที่คว่ำติดมือขึ้นมา ไม่ใช่ไรเฟิลประจำตัว หากแต่เป็น ‘หอกโมกขศักดิ์’ หรืออีกนัยหนึ่ง ไม่เสียมปลายแหลมที่ท้าวไว้ด้วย เลือดจากผ้าซับประจำเดือนซึ่งแกถือติดมือมาด้วยทุกระยะโดยไม่ยอมทิ้ง แล้วควงรำ แผลตวาดออกมาสุดเสียง พลางพุ่งสวนแทงเข้าไปยังซี่ข้างของไอ้สุรกาย ซึ่งกำลังควานมือเข้าหา คอหอยพรานใหญ่อย่างหวุดหวิดอยู่ในขณะนี้

เสียงปลายไม้ที่มกระทุ้งถูกร่างกายอันเป็นวัตถุแข็งนั้น ดังกึก แต่ก็ได้ผลอย่างไม่น่าเชื่อ ร่างอันสูงใหญ่ราวกับท่อนหิน ผงะตะแคงลู่เสียหลักไปทางด้านหนึ่งราวกับมีพลังอำนาจที่มองไม่เห็นจากปลายหอกไม้ นั้น เปิดโอกาสให้พรานใหญ่กระโจน หลุดพ้นออกมาจากชอกอันอับจนนั้นได้ชั่วขณะ มันหมุนตัว วูบเข้าประจันหน้ากับบุญคำ ซึ่งบัดนี้ถือหอกไม้ในท่าเฉียง อาวุธ ทั้งสองมือรุกไล่เข้าที่มแทงโดยไม่ยั้ง ไอ้ผีดิบขยับตัวจะทื่อเข้ามา แต่แล้วก็ชะงักงันเหมือนสัตว์ป่าที่เผชิญหน้ากับไฟฉะนั้น บุญคำ ไม่ยอมเสียโอกาสกระทุ้งโครมเข้าไปกลางทรวงอกอันกว้างใหญ่ ของมันเต็มเหนี่ยว ร่างนั้นหงายผล็องสู่ระเนนเข้าไปปะทะกับ ชอกผนังหินแล้วถอยอยู่กรูดๆ ในลักษณะอาการขามขยาด หวาดกลัวอย่างลนลาน

บุญคำไล่กระท่งแทงต้อนมันให้ถอยหนีเข้าไปอยู่ในชอก
มีดด้านหนึ่ง เปิดโอกาสให้พินท์กับดารินตั้งตัวได้อีกครั้ง
หญิงสาวเหลียวซ้ายแลขวาวอย่างลนลาน แล้วยัดปืนสั้นที่กระสุน
หมดรังเพลิงเข้าซอง โจนไปที่ไโรเฟิล .300 เวเธอร์บีของหล่อน
ที่ตกอยู่คว่ำขึ้นมาโดยเร็ว ขณะเดียวกันพรานใหญ่ก็แผ่นหือ
เข้ามาคว่ำแขนหล่อนไว้

“นั่น มันโผล่กันออกมาอีกเต็มไปหมดแล้ว!”

ดารินร้องขึ้นแทบฟังไม่เป็นภาษามนุษย์

รพินท์เองในขณะนั้นก็แทบช็อก

รอบด้านทุกชอกทุกมุม ร่างของศพตายซากพันปี
ลักษณะเดียวกันกับเจ้าร่างแรก ที่บุญคำไล่ต้อนให้ถอยกรูดเข้ามา
ไปบัดนี้ ปรากฏเดินทื่อๆออกมาจากชอกต่างๆเต็มไปหมด
ราวกับว่ามันจะถูกปลุกให้ฟื้นคืนชีพ และยกโขยงกันขึ้นมาจาก
สุสานที่เก็บร่าง เคลื่อนเข้ามาหมายเล่นงานมนุษย์ทั้งสามชีวิตที่
ถลံเข้ามาในถิ่นของมัน แต่ละร่างใหญ่โตมหึมา สูงเกินกว่า 6
ฟุตขึ้นไปทั้งสิ้น และมีรูปร่างหน้าตาแปลกๆกันออกไป เห็นแล้ว
หัวใจแทบหยุดเต้น

ทุกร่างเคลื่อนไถลเข้ามาจากทิศทางรอบด้าน ไกลเข้ามา เป็นลำดับอย่างมุงร้ายกระหายเลือด เสียงแผ่นดินและหินผา ยังไหวสะเทือนเลื่อนลั่นอยู่เช่นนั้น ดูราวกับว่าพวกมันจะผุดลุก ขึ้นแหกผนังหินชอกมุดต่าง ๆ ออกมา ม่านฝุ่นตลบมัวเป็นควัน ไปทั่ว

ทั้งสามชีวิตตกอยู่ในวงล้อมของกลุ่มผีตายซากพันปีที่มี อำนาจลึกลับแรงกล้าอะไรชนิดหนึ่ง ปลุกให้พวกมันกลับฟื้นคืนชีพ ขึ้นมาพร้อมด้วยเจตนาร้าย เหมือนหุ่นยนต์ที่ถูกคลื่นวิทยุสั่งการ ให้ปฏิบัติงานพร้อมกันหมด

รพินทร์กับดารินถอยกรูด หันหลังเข้าชนกัน จ้องด้วย ดวงตาแทบกลนออกมานอกเบ้า ไม่ว่าจะเลี้ยวไปทางใดเพื่อ หาทางแผ่นหินแหกล้อมออกไป ก็ปรากฏว่าหมดหวัง ทุกช่องทาง มีร่างของอสุรกายผีเปรตเหล่านั้น โผล่หนุนเนื่องกันเข้ามาแน่น ไปหมด ทั้ง ๆ ที่ระหว่างผ่านเข้ามาสู่ห้องปราสาทนี้ในครั้งแรก มองไม่เห็นวี่แววเลยว่า ซากของมนุษย์ที่ตายไปนานนมแล้ว เหล่านี้ถูกบรรจุซ่อนไว้ที่ไหน ทุกใบหน้าอันไม่มีอะไรจะ

นำหวาดเสียวของสะพรึงกลัวเท่าเหล่านั้น มีอาการเหมือนจะ
ส่ายยืม มืออันเป็นหนังหุ้มกระดูกก็ขยับกาง้าออก

ไรรเฟิลในมือของบุคคลทั้งสอง แผลประสานเสียงกัน
ดังสะท้อนหวั่นไหวไปทั่วทุกห้องกว้างนั้น มันเป็นการ
ประจัญบานกันอย่างเฉาชนที่สุด

ทุกนัดพร้อมกับเปลวอันร้อนแรงจากการยิงในระยะ
ประชิดพุ่งเข้าหาจุดหมายที่บีบล้อมเข้ามาอย่างแน่นหนา โดยไม่
คลาดเคลื่อนไปเลย สิ่งที่เห็นก็คือร่างเหล่านั้นถูกอำนาจปืนผลัก
ให้ชนวนระเบิดสลายไปบ้างเท่านั้น ทั้งสองกระหน่ำยิง
จนกระทั่งกระสุนหมดซองที่บรรจุอยู่ในไรเฟิล แล้วก็แปรสภาพ
ปืนยาวให้กลายมาเป็นคทาอาวุธที่มกระทุ้งหวดประเคนต่อด้าน
สกัดไว้อย่างไม่คิดชีวิต เป็นการตะลุมบอนอย่างเข้าถึงตัว
จ่าละหวั่นสับสนไปหมด

เสียงดาร์นร้องคำรามลั่นออกมา หล่นบ้ำเลือดไปเสียแล้ว
จากความหวาดกลัวพริ้งพริ้งชัดสุดต่อเหตุการณ์ กลายมาเป็น
ความระห่ำดีเดือดชนิดที่ไม่ปรากฏมาก่อน หล่นหมุนคว้าง
ว่องไวอยู่กลางวงล้อมอันกระเหี้ยนกระหือรือของกลุ่มปักษี
ศัตรูร้ายอันน่าสะพรึงกลัว ซึ่งไม่สามารถจะบอกได้ว่ามันคือ

อะไรกันแน่ หันหลังชนกับพรานใหญ่ ใช้ลำโพงเฟลซึ่งเป็นหลัก
ครึ่งไม้อันแข็งแรงแทนพลองประเคนหวดกราดตะออกไป
ไม่เลือกหน้า ด้วยเรี่ยวแรงที่ไม่ทราบว่าจะมาจากไหน และอย่างน้อย
ที่สุดมันก็รุนแรงพอที่จะทำให้สภาพอันลุ่มลุ่มอยู่เหล่านั้น
ผงะเซกระจัดกระจายออกไปโดยไม่สามารถจะเข้าถึงตัว
ได้โดยง่าย

หลายร่างถูกฟาดอย่างถนัดถนี่ ล้มคว่ำลงไป แต่แล้ว
มันก็ค่อยๆ โกงเงนลุกขึ้นและปรีห์นหนึ่งเืองเข้ามาอีก

ทางด้านรพินทร์ก็ยันปะทะไว้อย่างสุดฤทธิ์ เขาใช้ทั้งเท้า
และลำปิ่นปากกระบอกอันหนักหนา ที่มกระแทกเข้าไปที่อก
อันเต็มไปด้วยหนังกับกระดูก แล้วพานท้ายก็เหินยวกระหน้า
กะหมายก้านคอและส่วนใบหน้าอันน่าเกลียดน่ากลัวเหล่านั้น
มันเสียหลักหมุนเป่ไปทุกร่างที่โดนเข้าอย่างถนัดถนี่ เพราะ
ขนาดและน้ำหนักของแต่ละตนเหล่านั้นก็ไม่มากมายอะไร
เกินไปนัก อาศัยที่ฝ่ายมนุษย์ซึ่งพร้อมทั้งเลือดเนื้อและวิญญาณ
มีความรวดเร็วว่องไวมากกว่าในการเคลื่อนไหว

มันพยายามที่จะหุนหนึ่งเืองเข้ามา พยายามที่จะเอื้อมมือ
อันเต็มไปด้วยกระดูกเข้ามาไขว่คว้า ซึ่งก็ไม่มีสิ่งใดบอกได้ว่า

ถ้าอุ้งมือหนีไม่ถ้วนซึ่งชูร่อนรอบตัวเข้ามาเหล่านั้น จับถูกต้อง
ร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่งของฝ่ายมนุษย์ที่ต่อสู้หลบหลีกอยู่
ในขณะนี้จะเกิดอะไรขึ้น

บุญคำพร้อมกับหอกโมกขศักดิ์ของแก ก็แผ่นลิ่วเข้ามา
ช่วยพรานใหญ่กับนายหญิง ผู้บัดนี้กำลังระส่ำระสายเต็มที่ ทั้งตี
กราดและทิ่มแทงเป็นพัลวัน ปากก็แผดร้องตะโกนสาปแช่ง
เอ็ดอึง

ไม่เสียมปลายแหลมซึ่งดูไม่น่าจะมีความหมายอะไรเลย
อันเป็นอาวุธประจำมือของตาพรานเผ่าอยู่ในขณะนี้ ส่งผลให้
เห็นชัดขึ้น แกติกระหน่ำบุกเข้าไปทางใด ด้านนั้นก็แตกกระจาย
ถอยลู่ออกเป็นทางยิ่งกว่าลูกปืน หรือคมอาวุธใดทั้งสิ้น

ไอ้พวกผีดิบที่ถูกปลายไม้ท่อนั้นตีกระทบหรือทิ่มทะลวง
เข้าใส่ก็สำแดงอาการหงิกหงอดถอยกรูดไปอย่างไม่เป็นขบวน
ไม่ผิดอะไรกับฝูงปลิงหรือทากที่กำลังร่อนรำกระหายต่อการ
สูบเลือดซึ่งกระสาไอไฟอันร้อนจ้ำ บุญคำจึงเป็นคนเดียวที่
ปลอดภัยจากการถูกล้อมเล่นงานเหมือนมีเกราะกันภัยคุ้มตัวอยู่
และเขาก็ใช้อำนาจอาถรรพณ์จากไม้ท่อนั้น ตีกราดออกไป
รอบตัว กันดารินออกมาได้ ก่อนที่ห่อนจะถูกต้อนเข้าไปจนมุม

อยู่ในซอกผนังด้านหนึ่ง ขณะนั้นไรเฟิลในมือของหญิงสาวที่ใช้แทนไม้พลองอยู่ ถูกไอ้ผีดิบตนหนึ่งปัดกระเด็นลงไปตกอยู่กับพื้น และมือข้างหนึ่งของมันก็คว้าเฉี่ยวคอหอยของหญิงสาวไปอย่างหวุดหวิด

“ถือไม้อันนี้ไว้ นายหญิง ทิมมันออกไปถ้ามันเข้ามาใกล้” ตาพรานเฒ่าร้องบอกละล่ำละลัก ยัดเยียดหอกไม้อันนั้นไว้ในมือของหญิงสาว ตัวแกเองกระซากตาบหัวตัดที่ขัดหลังออกมาแล้ว ก็กระโจนเข้าไปที่พรานใหญ่ที่กำลังตกอยู่ในฐานะคับขันท่ามกลางวงล้อมอันดำมืด มือเหวี่ยงดาบฟันตะ ปากก็ตะโกน

“แข็งใจไว้ นาย อย่าให้มันถึงตัวได้”

บัดตลั่นเอง ท่ามกลางความสับสนอลหม่านขีดสุดภายในห้องปราสาทหินเบื้องนอก ก็เช่นนั้นขึ้นด้วยเสียงไรเฟิลและลูกซอง มันดังประสานกันก็ก้องปานว่าจะทลายนรกให้พินาศลง และดังอยู่ใกล้ๆ บังเหลื่อมหินกันอยู่ห่างไม่เกิน 20 ก้าวนี้เอง พร้อมกันก็มีเสียงตะโกนลั่นมาว่า

“เอามัน รพินทร์ ผมอยู่นี่!”

เสียงปิ่น และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เสียงตะโกนที่แว่ว
เข้ามานั้น ทำให้ทั้งสามชีวิตมีความรู้สึกเหมือนกับว่า...ตายแล้ว
เกิดใหม่

มันเป็นเสียงของพันโท ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์!!

“พี่ใหญ่!” ดารินผู้ใกล้จะหมดแรงอยู่เต็มที ร้องออกมา
ด้วยความตื่นเต้นยินดีขีดสุด รพินทร์กับบุญคำเองก็ชะงักไป
ชั่วเสี้ยววินาที

ร่างของใครคนหนึ่ง เผลวูบลงมาจากช่องโหว่ของเพดาน
ด้านบน มือกำดาบเดินป่าเล่มยาวควงรำเป็นจักรผัน พลังก็
ส่งเสียงหัวเราะสนั่นหวั่นไหว

“คะหยิ่นมาแล้ว ตาเฒ่าอย่าถอย!!”

นั่นคืออดีตนักเลงใหญ่แห่งหล่มช้าง หรือองคฺุลีมาลแห่ง
ไพร่ล็กพร้อมกับเสียงตะโกนบอก มันก็เหาะลิวลงมากวัดแกว่ง
ดาบในมือโรมรันกับเจ้าพวกผีดิบโดยไม่เลือกหน้า แผลดเสียง
หัวเราะไปพลงอย่างปราศจากการพรั่นพริ้งหวาดกลัวแม้แต่บ่อย
ส่วนปากประตูเข้าออกอีกสองด้าน ร่างอันปราดเปรียวของ

สร้างปากกับเสี้ยกับุกหนูกันเข้ามาอย่างรวดเร็วดุเดือด ตะโกน
ร้องบอกอะไรเข้ามาฟังไม่ได้ศัพท์

ท่ามกลางการซุลมุนสุดขีดนั้น ส่วนเบื้องนอกเสียงไรเฟิล
ก็ยังคงระเบิดกัมปนาทหุดดับดับใหม่อยู่เช่นนั้น ปะปนไปกับเสียง
แผ่นดินลั่นสะเทือน และผนังผาร่วงถล่มอยู่ครืนโครมราวกับ
เกิดแผ่นดินไหวขึ้น ในฉากการต่อสู้อย่างสับสนอลหม่าน
ระหว่างมนุษย์มีเลือดเนื้อวิญญาณและเจ้าพวกผีดิบซึ่งมีร่างกาย
เหมือนตุ๊กตากลเหล่านั้ รพินทร์กับดารินมองเห็นผู้ที่โผล่
เข้ามาร่วมเหตุการณ์อีกสามคนได้อย่างถนัด ขาดแต่เพียง
เซษฐาและเกิต ซึ่งใช้อาวุธปืนยิงสนั่นอยู่เบื้องนอกขณะนี้เท่านั้น

นอกจากดารินซึ่งถือหอกไม้ของบุญคำคอยเป็นเกราะ
ป้องกันตัวอยู่แล้ว สถานการณ์ของทุกคนที่ร่วมต่อสู้ผจญภัยกัน
อยู่หัวเหียไม่มีทางที่จะดีขึ้น แต่ละคนแทบจะตั้งตัวไม่ติดเพราะ
การกลุ้มรุมด้วยปริมาณที่มากกว่าและสภาพอันเป็นอมตะ
มีร่างกายคงทนต่ออาวุธของสิ่งอันเคลื่อนไหวขึ้นได้ด้วยอำนาจ
เวทมนตร์มายาการนั้น

ภาพที่น่าหวาดเสียวและทำให้ขวัญของฝ่ายมนุษย์เริ่มจะ
เสียไปก็คือ แม้จะถูกคมดาบจิ้งๆ แขนหรือคอขาดกระเด็นไป
จากตัว ร่างที่เหลืออยู่ก็ยังคงเดินที่อ้าวไส้อย่างไม่หยุดยั้ง

“นาย ช่างมันไม่ตายเลย ทำยังงี้ดี”

เสียงส่างปากกับเส่ยร้องลั่นมา

“ทุกคนพยายามถอยออกมาจากห้องนั้น!!”

นั่นเป็นเสียงของเซซุร่า ซึ่งยังมองไม่เห็นตัว ตะโกน
สั่งการเข้ามา

คะหยิ่น เส่ย และส่างปาซึ่งเพิ่งจะกระโจนเข้ามาร่วม
เหตุการณ์พยายามรวบรวมกำลัง ดีหักตะลุยเข้าไปหมายจะช่วย
แก้ไขจุดลากพรานใหญ่กับบุญคำออกมาให้ได้ รพินทร์กำลังจะ
หมดกำลังอยู่รอมร่อ ทันใดสิ่งหนึ่งก็แวบขึ้นมาสู่สมอง

“คุณหญิง!”

“ฉันอยู่นี่”

“เร็ว! พยายามบุกไปที่ใต้แท่นหินนั้น กระชากกริชออก!!”

ดารินถลันปราดเข้าไปที่แท่นหินอ่อน อันมีร่างของ พันธุมดีบรรทมอยู่ในกรอบแก้วผลึก ใฝ่ฝืดบสามสี่ตัวผละจากการรุมล้อมกระซอกทั้งคะหยิ่น หันหน้าจึ่งก้าวเข้าขวางหล่อนไว้ หญิงสาวกัดฟันแน่น ใช้หอกไม้แกว่งกราดออกไป ได้ผลอย่าง ยิ่ง พวกมันผละลงลาน ถอยกรูดเปิดทางให้พ้นหน้าออกไปหมด พริบตาต่อมา หล่อนก็พุ่งไปถึงตำแหน่งชอกโพรงใต้แท่น เอื้อมมือกำด้ามกริชไว้ กระซอกสุดแรงเกิด หลุดติดมือออกมา ในพริบตานี้

สิ่งประหลาดมหัศจรรย์ก็พลันปรากฏขึ้นในทันทีนั้น

ทุกร่างของศพตายซาก ที่เคลื่อนไหวอย่างตุร่ายอยู่ในขณะนี้ชะงักนิ่งอยู่กับที่ราวกับตุ๊กตาглที่หมดพลังงานบังคับ แล้วล้มเป็นท่อนไม้ระเนระนาดอยู่ตามพื้นทั่วไป สรรพสำเนียง อันครื้นครั่นหวั่นไหวเหมือนแผ่นดินปะทุเดือดก็พลันสงบเงียบ หายไปราวกับปลิดทิ้ง ท่ามกลางความตะลึงพรึงเพริดของทุกคน ที่ร่วมเหตุการณ์อยู่

เชษฐากับเกิดถือไรเฟิลวิ่งถลามาภายในห้องปราสาท
ในระหว่างที่อีก 6 คนยืนนิ่งอยู่กับที่ในลักษณะต่างๆ ต่างฝ่าย
ต่างยืนงมองหน้ากันอยู่ชั่วพริบตา ต่อมาเชษฐาจึงเดินเข้าไปที่
ห้องสาวผู้ยังยืนถือกริชค้างอยู่ในมือ กอดแน่นไว้ในอ้อมแขน
ยังไม่สามารถจะพูดอะไรออกมาได้ในขณะนั้น นอกจากเอ่ย
เรียกเสียงสั้นออกมาว่า “น้อย” ได้คำเดียว ก็ตีบคอหายไปด้วย
ความตื่นตัน ดารินเองก็พูดคำใดไม่ออกกอดพี่ชายผู้ที่หล่อน
ไม่เคยคาดคิดว่าจะได้พบกันอีกแล้วตลอดทั้งชาตินี้ไว้แน่นที่สุด

ต่อมา ทุกคนจึงเคลื่อนไหวได้ด้วยความรู้สึกเหมือนเกิด
ใหม่อีกครั้ง เหตุการณ์เฉพาะหน้า มันยังไม่สามารถจะทำให้
หักทลายอะไรกันได้มากไปกว่าต่างฝ่ายต่างมองสำรวจและ
เรียกชื่อกันและกัน พร้อมกับวิ่งเข้ามารวมกลุ่ม

ก่อนทุกสิ่ง รพินทร์รีบตรงเข้ามาคว่ำกริชที่ยังถือค้างอยู่
ในมือของดารินไปยึดไว้ แล้วปรวดเข้าไปที่โพรงใต้ชอกหิน
โดยไม่ยอมให้สภาพที่ได้พบปะกัน ทำให้เสียเวลาไปแม้แต่นิดหนึ่ง
เขาก็้มลงหุบคัมภีร์ดำคล้ำจากแท่นออกมาโดยเร็ว
ด้วยมืออันสั่นเทา ความรู้สึกในขณะนั้นบอกไม่ถูกว่าจะ
ดำเนินการอย่างใดกับมัน แต่สิ่งที่สมองสั่งการคือ เคลื่อนย้าย

มันให้ออกมาจากตำแหน่งที่เคยวางอยู่นานนับร้อยๆศตวรรษ
นั้นให้เร็วที่สุด

ต่างฝ่ายต่างไม่อาจเอ่ยพูดคำใดออกมาได้จริงๆ ได้แต่
อุทานและจ้องมองภาพที่แวดล้อมอยู่รอบตัว และทุกสายตาก็พุ่ง
จับมาที่เขาเป็นตาเดียว...รพินทร์ยังคงถือวัตถุประหลาดชิ้นนั้น
ไว้ในมือ ด้วยอาการตัดสินใจไม่ถูก

เชษฐา วราฤทธิ์ ดูเหมือนจะเป็นคนเดียวที่สามารถ
ควบคุมสติและเยือกเย็นต่อเหตุการณ์ได้มากที่สุด อดีตท่านทูต
ทหารบกหัวหน้านัดณะ ยังคงกอดน้องสาวแน่นไว้ในอ้อมแขน
เช่นนั้น จ้องหน้าบุคคลที่รวมคณะทุกคน เหมือนจะสำรวจให้รู้
แน่ว่าแต่ละคนเหล่านี้อยู่ครบหน้าปอดภัยเรียบร้อยดีหรือไม่
แล้วกวาดสายตาตรวจไปรอบๆกายด้วยอาการใคร่ครวญลึกซึ้ง
ในที่สุดก็กลับมาจ้องอยู่ที่หน้าของพรานใหญ่ ผู้ยังยืนงออยู่
เช่นนั้น

“รพินทร์!”

“ครับผม”

“ไอ้พวกผีเนรก ที่เล่นงานเราอยู่ราวกับกองทัพเหล่านี้
ทำไมถึงหมดฤทธิ์ลงไปหมด”

จอมพราณเม้มริมฝีปากแน่น ก้มลงมองดูกริชที่กำลัง
อยู่ในมือ ดารินก็ส่ายคอออกมาได้เป็นประโยคแรก แทบจะฟัง
ไม่ได้ศัพท์ว่า

“กริชเล่มนั้นคะ พี่ใหญ่ ระหว่างที่ซูลมุนกันอยู่ พราณใหญ่
ร้องบอกให้น้อยเข้าไปกระซอกกริชที่ปักตรึงอยู่กับคัมภีร์ใต้แท่น
นี่ออก พอมันหลุดติดมือน้อยเข้ามาเท่านั้น ไอ้พวกผีดิบเหล่านั้น
ก็หยุดการเคลื่อนไหว ล้มลงหมดพร้อมกัน”

เซซฐาเอื้อมมือออกไปรับกริชและคัมภีร์ประหลาดมาจาก
มือของพราณใหญ่ อาการของรพินทร์ยังอยู่ในภาวะมีนงง
จับต้นชนปลายไม่อยู่เช่นนั้น

“ถ้านั้นก็แปลว่า ไอ้สองสิ่งประหลาดนี้เอง เป็นที่มาของ
ความลึกลับมหัศจรรย์ทั้งหลาย”

หัวหน้าคณะพูดด้วยเสียงเกรี้ยวๆ แล้วจ้องไปยังภาพ
ของสตรีงามในอาภรณ์เครื่องประดับของนางกษัตริย์ ซึ่งนอน
สงบนิ่งอยู่ในกรอบแก้วพลางเคลื่อนเข้าไปพิจารณาอย่างใกล้ชิด

คนทั้งหมดในที่นั้นก็กระจายกันออกยืนรายล้อมแท่นรอบด้าน
ตะลึงดูด้วยความรู้สึกที่ไม่อาจบอกถูก ความเจ็บปวดคลุมขึ้น
ชั่วขณะ

“ควรจะเป็นพันธมิตรดี ราชินีแห่งนครหลับใหลไหม?”

แล้วเสียงห้าว ๆ ของเซษฐา ก็ทำลายความเจ็บขึ้นอีก
เหมือนจะขอความเห็นไปยังทุกคน

“ขณะนี้เราเข้ามาเผชิญกับต้นแหล่งอันเป็นเหตุแห่งความ
มหัศจรรย์ทั้งมวลที่เผชิญกันมาโดยตลอดแล้วครับ คุณชาย”

“งามเหลือเกิน แล้วก็อัศจรรย์เหลือเกิน...”

หัวหน้าคณะพื้มพำตาจับจ้องพินิจพิเคราะห์ร่างในกรอบ
แก้ว จากเส้นผมลงไปจนกระทั่งถึงปลายเท้า แล้วมาสะดุดชะงัก
ที่ท่อนไม้เรียวแหลม ซึ่งปักคาอยู่กลางทรวงอกมีรอยหักอยู่
ครึ่งหนึ่ง

“อะไรนั่น ไม่นั่นมันมาจากไหน ทำไมถึงได้ปักอก
เธออยู่เช่นนั้น แล้วก็...รู้สึกว่าจะเป็นรอยใหม่ ๆ ที่เดียว มีเลือด
ซึมออกมาให้เห็นนั่นด้วย”

ดารินกับบุญคำมองหน้ากันเองแวบหนึ่ง แล้วจ้องไปยัง
รพินทร์พรานใหญ่ขณะนี้กำลังยืนสงบมองอยู่ที่ร่างของพันธุ์มวดี
สมองของเขาจมอยู่ในทะเลแห่งความครุ่นคิดพิศวง ใบหน้า
เต็มไปด้วยริ้วรอยจนแลดูแก่ลงไปถนัด เขาไม่ได้ปริปากพูดคำใด
และดูเหมือนจะพูดได้น้อยที่สุดในภาวะเช่นนี้ น้องสาวจึง
ทำหน้าที่อธิบายในสิ่งที่ตนเผชิญพบเห็นให้พี่ชายทราบ

“คืนหนึ่ง ก่อนจะถึงวันนี้สองวัน พวกเราสามคนเผชิญ
กับการโจมตีของคางคาวใหญ่ตัวนั้นอีกครั้ง ปืนของเราพลัด
หลุดมือไปหมด พรานใหญ่มีไม้ที่เหลาแหลมเป็นหอกติดอยู่
เพียงท่อนเดียว เขาแทงสวนออกไป ขณะที่มันโฉบลงมาโจมตี
ไม้อันนั้นเสียบเข้ากลางอกแล้วตอนปลายก็หักติดอกคางคาว
ตัวนั้นไป”

หล่อนพูดได้แค่นั้น ก็หยุดกล้ำกลืนบางสิ่งบางอย่างลง
คงไม่อาจกล่าวต่อไปได้ เซษฐาจึงหันหน้าเขม็ง

“แล้วไง?”

บุญคำอ้อมแอ้มตอบแทนมาว่า

“แล้วเมื่อเราพบนางพญาที่นอนอยู่ในโลงแก้วนี้ เราก็พบว่าดอกไม้ของพรานใหญ่ที่เสียบติดอกค้างคาไป มันมาปักติดอกของนางพญาพันธุ์มวดีอย่างที่เราเห็นอยู่นั้น สาบานได้ว่ามันเป็นไม้ท่อนเดียวกัน”

เชษฐาลืมตาโพลง เกิด เส่ย และจันผู้เป็นอีกฝ่ายที่เข้ามาร่วมเหตุการณ์ภายหลัง พืมฟ้าอะไรออกมาแซดในลำคอ แล้วหันไปบอกความแปลกให้กะเหรี่ยงคะหยิ่นและเจ้าต้องสู้ส่งปาเข้าใจความหมาย สองคนนั้นตาเหลือก

“เป็นความจริงหรือ รพินทร์?”

อดีตท่านทูตทหารบกต้องการได้รับคำยืนยันอีกครั้งจากจอมพราน ผู้บัดนี้มีอาการซึมเหมือนคนไปเปื้อ

ตาสีเหล็กเกรียมกร้านคุณนั้นจึงเบนมาสบเขา

“จริงครับ คุณชาย ที่คุณหญิงกับบุญคำเล่าเป็นความจริงทุกอย่าง”

เชษฐาจ้องหน้าพรานนำทางอย่างพิเคราะห์ แล้วยิ้มให้เอื้อมมือมาตบไหล่เบาๆอย่างปรานี

“รพินทร์! ผมสังเกตว่าคุณจะมีนั่งสัปสนต่อเหตุการณ์
มากทีเดียว พยายามปรับอารมณ์คุณสติให้ดี เรากำลังเป็นต่อ
ในเหตุการณ์แล้ว ค่อยๆคิด ค่อยๆพิจารณาก็ได้ มีอะไรที่ผม
ต้องการจะรู้จากคุณมากทีเดียว เพราะคุณเป็นฝ่ายที่รู้เห็นและ
เข้าถึงเหตุการณ์ก่อน อย่าเพิ่งถามผมด้วยว่า ผมไปยังไ
มายังไง จึงโผล่เข้ามาทันเหตุการณ์ฉุกเฉินที่สุดในครั้งนี้ เพราะ
นั้นผมจะให้คุณรู้โดยละเอียดภายหลัง คุณอธิบายในเหตุการณ์
เฉพาะหน้าให้ผมรู้ก่อนดีกว่า น้อยกับบุญคำด้วยเช่นกัน ถ้ารู้
เห็นมาด้วยกัน”

“ผมไม่ทราบจะพูดอะไรถูก...”

พรานใหญ่สารภาพอย่างมีนง แล้วเหลียวไปรอบๆ

“ก่อนที่จะเกิดตะลุมบอนกับไอ้พวกผีดิบนี้ ผมกวดตาม
แง่ซายกับเจ้าวายร้ายมันตรัยนั้นออกไป แต่ก็ถูกสกัดกั้น
เสียก่อน”

เซษฐาโบกมือ

“ไม่ต้องไปกังวลถึงเรื่องนั้นก่อนหรอก ตอนที่บุกล้อม
เข้ามา ผมเห็นแล้ว เห็นแง่ซายกวดไล่ไอ้ผีตายซากพันปีนั้นไป

ติดๆตามป่าหิน ผมกับพวกเราพยายามสกัดแต่ไม่ทัน หลบมุม หินเพียงนิดเดียวก็หายลับไปด้วยกันทั้งคู่ เราเลยเปลี่ยนเข็ม บุกเข้ามาช่วยคุณกับน้อยก่อน เรื่องแงซายกับไอ้ปุโรหิตผีร้าย นั้นพักไว้ก่อนก็ได้ ว่ากันถึงเหตุการณ์เฉพาะหน้าขณะนี้ วินาที จุกเงินขีดสุดมันเกิดขึ้นอย่างไร?”

“เราเห็นคล้ายๆเงาคน หลบเข้ามาในป่าหินบริเวณนี้จะ พิใหญ่”

ดารินเป็นคนเล่าให้ฟังอย่างรวดเร็ว

“พออย่างตามเข้ามา เราก็พบในสิ่งที่เห็นอยู่นี้ สิ่งที่ เรา ได้ตั้งสมมติฐานไว้นานแล้วว่า มันควรจะต้องมีจริง ซ่อนเร้นอยู่ ที่ใดที่หนึ่ง พรานใหญ่เป็นคนเลื่อนฝาปิดใต้แท่นหินอ่อนนี้ออก แล้วเราก็มองเห็นสิ่งที่ตรงกับความเชื่อมันมาก่อนอีกชนิดหนึ่ง คือกริชที่ปักอยู่บนคัมภีร์เล่มนี้ ก่อนที่ใครจะทันแตะต้องกริช หรือคัมภีร์ ไอ้ผีดิบมันตรัยก็โผล่ออกมาทางด้านหลังอย่างลึกลับ ที่สุด เจ้ามืดจางแทงพรานใหญ่ แงซายก็โผล่ออกมาจากไหน ไม่ทราบเหมือนกัน กระโจนเข้าคว้ามือของมันไว้ทัน เกิดต่อสู้ กันขึ้น เมื่อนั้นเอง พวกเราจึงตื่นจากตะลึง และเกิดการต่อสู้ขึ้น

สับสนไปหมด เพราะไอ้พวกผีดิบทั้งหลายมันแหกผนังหิน
รอบด้านนี้พากันแห่เข้าเล่นงาน”

“แกซายหรอกรี้ ที่โผล่เข้ามาช่วยคุณไวในวินาทีฉุกเฉิน
ขีดสุด”

เซษฐาส่งคำถามมาอย่างประหลาดใจ จอมพรานกัมศิระชะ
ลง

“ครับ เป็นความจริง ขณะนั้นผมไม่ทันรู้ตัวเลย มัวแต่
ตะลึงมองกริชกับคัมภีร์ มันย่องเข้ามาข้างหลังเมื่อไหร่ไม่ทราบ
ถ้าไม่ติดแกซายที่โจนเข้าใส่อย่างทันการณเสียก่อน ผมคงถูกมัน
แทงแล้ว เพราะหลบไม่ทัน”

หัวหน้าคณะพยักหน้าช้าๆ แม้ริมฝีปากแน่น ตาเป็น
ประกายอย่างใคร่ครวญหนักหน่วงและสุขุมที่สุด เขาเลือก
คำถามที่เห็นว่าเหมาะสมก่อน เพื่อสรุปเหตุการณ์เฉพาะหน้า
ให้ได้เร็วที่สุด โดยไม่ยอมให้เสียเวลาแม้แต่หนึ่ง

“แปลว่า นางพญาที่นอนอยู่ในโลงแก้วนี้ ก็คือคางคาว
ที่คอยจู่โจมเล่นงานเรามาตลอด งั้นหรือ?”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่ก็เห็นชัดๆอยู่นั่นว่าหอกที่ผมเสียบอกค้างคาวไปในคืนนั้น ทำไม่ถึงเสียบคอกผู้หญิงที่นอนอยู่นี่”

รพินทร์ตอบอย่างยากเย็น ขยับตัว จะหาทางเปิดฝาคกรอบแก้วผลึกนั้นขึ้น แต่เซษฐาเหนียวไหลไว้

“เฉยไว้ก่อน รพินทร์ ปล่อยไว้อย่างนั้นแหละ พิจารณากันให้รอบคอบถี่ถ้วนที่สุดเสียก่อนที่จะทำอะไรลงไป ขณะนี้ใจเย็นได้แล้ว คุณตอบคำถามของผมหน่อย ค้างคาวสับเลือดตัวนั้น เราทั้งหมดเผชิญกันมาหลายครั้งแล้ว ยิงกันด้วยปืนก็นับครั้งไม่ถ้วน ลูกปืนของเราเหล่านั้น ไม่มีท่าเลยว่าจะทำอันตรายอะไรมันได้ สำมะหาอะไรกับหอก ซึ่งทำด้วยไม้เหลาเสียมปลายแหลมของคุณอันนี้”

จอมพรานอึ้ง กะพริบตาปริบๆ มองหน้าดารินกับบุญคำ เหมือนจะให้ช่วยอธิบายแทน หญิงสาวเองก็พูดไม่ออก ตาพรานเฒ่าจึงทำหน้าที่บรรยายเร็วปรือไปตามประสาทของแก เซษฐามีสีหน้างจัด แต่ภายหลังจากสอบซึกอยู่ครู่ก็พอจะเข้าใจได้เลาๆ บุญคำคว้าหอกไม้อีกอันหนึ่งที่ดารินยังถือเรอราอยู่ในมือส่งไปให้หัวหน้าคณะดู

“หอกไม่อย่างเดียวกันนี้แหละ นายใหญ่ ถ้าเมื่อกี้
บุญคำไม่ติดมือมาด้วย ก่อนที่นายใหญ่จะบุกเข้ามาช่วยทัน
บุญคำ พรานใหญ่ แล้วก็นายหญิงคงถูกพวกมันรุมฉีกเนื้อ
เหลือแต่กระดูกไปแล้ว”

เซษฐารับมาด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก ครางออกมา
“อือม้ แปลกมาก ไ้ไม่กายสิทธิ์ของบุญคำก่อนหน้านี้เองนะหรือ
ไม่น่าเชื่อเลย”

“จริงค่ะ พี่ใหญ่”

น้องสาวรีบบอกมาโดยเร็ว ด้วยน้ำเสียงยืนยันมั่นคง

“ถ้าไม่ได้ไม่ทาเลือดประจำเดือนของบุญคำก่อนหน้านี้
เราสามคนเสร็จกันไปหมดแล้ว อย่างน้อยที่สุด ในวินาทีสุดท้าย
น้อยก็ใช้เป็นอาวุธป้องกันตัว แหวกทางรุมล้อมสกัดหน้าของ
พวกมัน เข้าไปถอนกริชเล่มนั้นออกจากคัมภีร์ได้”

การทราบถึงเรื่องผ้าซับประจำเดือน และทราบจากการบอกเล่าถึงที่มาของผ้าอนามัยชิ้นนั้น ทำให้ความสนใจของหัวหน้าคณะเปลี่ยนไปอีกทางหนึ่งทันที หันไปทางรพินทร์

“รพินทร์ คุณได้ร່องรอยของไชยยันต์กับเมย์มากี่วันแล้ว”

“สามวันแล้วครับ ตั้งแต่พบรอยครั้งแรก ผมก็ติดตามมาทุกกระยะแต่ไม่ทัน มีเหตุอันเป็นไปทำให้ต้องสะดุดชะงักและถ่วงเวลาการติดตามของเราให้ล่าช้าอยู่ตลอดเวลา รอยครั้งสุดท้ายชะงักเอาตอนเมื่อฝนตกหนัก และต้องหยุดพักหลบฝนตั้งแต่บ่ายไปจนค่ำ แต่ก็โชคดีไปอย่างที่ไม่ฝนตกขณะที่เราติดฝนกันอยู่เหนือฝั่งห้วยตอนหนึ่ง ต่ำลงไปจากที่นี่ เราก็ได้ร່องรอยของคุณชายแทรกซ้อนขึ้นมา คือปลอกกระสุนลูกซองกับกันชักการ์ลอยตามลำห้วยไปให้เห็น พอรุ่งขึ้นคือเมื่อเช้านี้ผมก็เลาะแนวลำห้วยตามคณะของคุณชายมาตลอด จนกระทั่งเข้ามาถึงปราสาทร้างนี้ แล้วอยู่ไม่อยู่คุณชายก็โผล่เข้ามาช่วยอย่างไม่คาดฝัน”

“นี่แปลว่า คุณกำลังอยู่ในระหว่างติดตามรอยของผมมาหรือ?”

ดารินซึ่งตอบมาแทนว่า

“ความจริงเราตามไชยยันต์กับเมย์มาตลอดค่ะ แต่พอได้
วีแววของพี่ใหญ่และรอยของสองคนนั้นหายไป เราก็ตัดสินใจ
ตามทางด้านพี่ใหญ่ทันที ซึ่งก็ได้ผล ไม่ทันจะข้ามวันของการ
เริ่มติดตาม เราก็พบกันแล้ว พวกเราสามคนยังคิดหวังไว้ว่าบางที
เมย์กับไชยยันต์อาจล่องหน้ามาพบคณะของพี่ใหญ่ก่อนหน้า
เราแล้ว”

ใบหน้าของหัวหน้าคณะเครียดขริมสลดลงในทันทีนั้น
พิมพ์แผ่วเบา

“ตลอดระยะเวลาที่พวกเราทั้งหมดต่างพลัดแยกจากกัน
ในวันนั้น พี่ได้ออกติดตามค้นหาพวกที่พลัดสูญหายไปอย่าง
หนัก เมื่อพบเธอ รพินทร์ และบุญคำเข้าที่นี้เดี๋ยวนี้ พี่ยังดีใจ
นึกว่าจะมีไชยยันต์และเมย์ร่วมอยู่ด้วย เพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เองว่า
ทั้งสองคนนั้นอยู่ในภาวะสาบสูญ ปานนี้ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไ
บ้าง”

“แต่ผมมั่นใจว่า ทั้งสองคนจะต้องยังมีชีวิตอยู่”

พรานใหญ่กล่าวด้วยเสียงหนักแน่นมั่นคง เต็มไปด้วย
ความหวัง

“จากการตามรอยมาทุกระยะ จนกระทั่งรอยที่พบ
ครั้งสุดท้าย คือเมื่อปลายวันนี้ มันพิสูจน์ให้เห็นชัดได้ว่า...
ทั้งสองคนยังมีชีวิตอยู่ เพียงแต่เดินล่วงหน้ามาก่อนคณะของผม
เพียงไม่เกิน 12 ชั่วโมงเท่านั้น ตลอดระยะทาง ก็ทำรอยทิ้งไว้ให้
สังเกตเห็นได้ชัดทีเดียว เป็นรอยที่จงใจกระทำขึ้นโดยเจตนา
โดยหวังจะให้พวกเราคนใดคนหนึ่งที่บังเอิญผ่านไปตามทิศทาง
นั้นได้สังเกตเห็น บังเอิญฝนตกหนักเมื่อวานทำให้ร่องรอย
หายหมด”

“ถ้าพรานใหญ่พบรอยนายทหารกับนายแหม่ม
ครั้งสุดท้ายเมื่อวานนี้ สองคนนั้นก็จะต้องอยู่ไม่ห่างไกลจากที่นี่
ออกไปมากนัก”

จันแสดงความเห็นขึ้นเป็นครั้งแรก

“แล้วถ้าเช่นนั้น สองคนนั้นไปหลบบังป่าอยู่เสียที่ไหน”

หัวหน้าคณะเอ่ยเหมือนจะรำพึง